

Darreres tendències de la televisió pública actual: Crònica del Miniput 2001

Glòria Salvadó

Una televisió activadora del pensament

Que entre 250 i 300 professionals i estudiants de la televisió es reunissin quatre jornades seguides per parlar i discutir sobre aquest mitjà, a partir d'una selecció de programes de diverses televisions públiques del món, no només suposa un gran èxit per a la salut, sinó sobretot de la televisió, dels seus professionals.

Amb una història ja de vuit anys i a partir d'una iniciativa de la Universitat Pompeu Fabra i de Televisió de Catalunya, es duu a terme a Barcelona el MINIPUT, un conjunt de debats centrats en la qualitat de la televisió pública que es generen a partir de materials visionats a l'INPUT (1) (International Public Television Screening Conference). En els darrers tres anys, s'han unit i s'han convertit en coorganitzadors del MINIPUT el Departament de Comunicació Audiovisual i Publicitat de la Universitat Autònoma de Barcelona, Televisió Espanyola a Catalunya i Barcelona Televisió. Són diversos els MINIPUTS que s'han consolidat a distintes ciutats del món, Ciutat del Cap, Montreal o Copenhague, a més de Barcelona. Aquests fòrums volen apropar a l'àmbit local els temes que preocupen i que es generen a l'última edició celebrada de l'INPUT, enguany duta a terme a Ciutat del Cap (Sud-àfrica).

En aquesta conferència anual i, per tant, en el MINIPUT de Barcelona, no es projecten els "millors" programes de televisió, sinó que es veuen peces que es consideren innovadores perquè troben o intenten cercar nous mecanismes de treball efectius i, sobretot, intel·ligents. Això duu a prendre riscos i a trencar convencions (2). Aquest fòrum de te-

levisió analitza tendències del mitjà i, en conseqüència, de la societat actual, atès que l'objecte de debat té una gran incidència social. D'aquesta manera, proposa una televisió activadora del pensament, motor de processos crítics, com a contraforça de la televisió banal. Es defensa la televisió mirall, que fa una lectura honesta i esforçada del món, enfront de la televisió espectacle.

Les quatre sessions que s'han presentat enguany al MINIPUT 2001 de Barcelona, dut a terme a l'Institut d'Educació Continua de la UPF del 12 al 15 de novembre i que resumim en el quadre següent, són una mostra de la programació que es va oferir a la conferència INPUT 2001 celebrada a Ciutat del Cap.

Alguns dels temes de les sessions que s'havia previst de discutir es van convertir en polèmiques d'actualitat arran de les notícies generades en les últimes setmanes a partir dels atacs terroristes de l'11 de setembre. Aquest fet generarà punts de contacte amb debats organitzats dins el fòrum internacional sobre notícies Newsworld (3) (amb quins criteris cal transmetre la informació d'una catàstrofe com la de l'11 de setembre als EUA i com han de treballar els reporters de guerra) que també se celebrà a Barcelona aquella setmana (4).

Relectures històriques

Erik Gandini i Tarik Saleh, realitzadors de *Sacrificio: Who betrayed Che Guevara?*, van obrir el primer debat, «L'irresistible encant del revolucionari mort», amb una de les peces més aclamades a l'INPUT de Sud-àfrica, un documental suec que dissecciona la història oficial de la mort de Che Guevara a partir del testimoni de Ciro Bustos, l'home considerat el delator i el culpable de la seva mort, i narra la història des d'una altra perspectiva, a partir d'una exhaustiva

Glòria Salvadó

Professora ajudant de comunicació audiovisual
de la Universitat Pompeu Fabra

Sacrificio: Who betrayed Che Guevara?

(Suècia, SVT / ATMO Media Network, 58')

Documental suec que relleix la mort de Che Guevara a partir de noves informacions i entrevistes amb alguns dels implicats més directes. Ciro Bustos n'és la peça fonamental.

Assassination in the colonial style

(Alemanya, WDR, Colònia / Con Voi Film, Berlín, 45')

Peça documental que obté declaracions inèdites, cruels i esfereïdores, en primera persona dels assassins de Patrice Lumumba, un dels líders de la descolonització del Congo Belga.

Dimarts, 13 de novembre: *Àfrica Indaba*

Cry Freetown (Gran Bretanya, Insight News TV, CBC/SRC, Ch 4, CNN1, 27')

Retrat de la cruesa i de les conseqüències del conflicte bèl·lic de Sierra Leone durant l'hivern de 1999 dut a terme per Sorious Samura, un càmera autòcton.

Yizo Yizo 2 (Àfrica del Sud, SABC Education, 50')

Sèrie de ficció encarregada des del Ministeri d'Educació sud-africà per combatre la crisi escolar que s'està patint entre la població negra. Violència, sexe, drogues... són alguns dels elements utilitzats.

Dimecres, 14 de novembre: *A Càmera oberta*

Mi cámara y yo: Nueva York despierta (Espanya, Telemadrid, 20')

Sèrie documental que apropa la realitat a partir de l'experiència personal d'un periodista que sol amb la seva càmera, de tecnologia lleugera digital, s'introdueix en el lloc dels fets.

Fugint del futur (Espanya, Televisió de Catalunya, 42')

Reportatge insòlit i arriscat del 30 minuts, en el qual es presten dues càmeres de vídeo a dues noies conflictives perquè enregistren el desacord amb el seu entorn.

Such is my karma (Polònia, Televisió Polonesa, 29')

Realització polonesa on un realitzador deixa la seva càmera de vídeo als nens del barri marginal on viu perquè expliquin com viuen i com veuen la vida.

Dijous, 15 de novembre: *La Construcció de la realitat*

A high level delegation (Bèlgica, RTBF, 50')

Retrat hilarant del viatge oficial d'una delegació de polítics belga a Corea del Nord. L'equip de la mítica sèrie Strip tease realitza una mirada a la dictadura coreana que acaba retornant un retrat dels polítics belgues.

Waiting for Godot at De Gaulle (Finlàndia, YLE TV2, 52')

Documental sobre els mitjans de comunicació, a partir del cas d'Alfred, un personatge que ha viscut durant 11 anys a l'aeroport Charles de Gaulle per un error burocràtic.

recerca de documentació i contrast d'informacions, algunes d'elles aportades per primer cop.

Aquest documental i *Assassination in the colonial style*, l'altre programa que confegia la sessió, basat en la figura de Patrice Lumumba, un dels líders del procés de descolonització del Congo belga, tenen tres aspectes en comú, segons Joan Úbeda i Manel Arranz, moderadors de la sessió: el fet de centrar-se en personatges històrics assassinats per motius polítics, haver estat filmats per equips molt reduïts i haver obtingut testimonis de primera mà. En canvi, les dues peces presenten un concepte formal contraposat, ja que la primera segueix un ritme trepidant propi d'un espot o d'un videoclip i la segona utilitza, amb rigor i minuciositat, els procediments formals d'un documental clàssic.

La svT (Sveriges Television), televisió pública sueca, des d'un bon principi va donar suport a Gandini i Saleh per confegir un documental que inicialment pretenia abordar la vida dels immigrants i dels exiliats sud-americans a Suècia (5). L'aparició de Ciro Bustos, que pertanyia a aquest grup, i les contradiccions entre la seva versió i l'oficial –la instaurada històricament– de la mort de Che Guevara van interessar tant els dos realitzadors que van abandonar la idea inicial del projecte per reconduir-la cap a Bustos i la seva implicació en la mort del Che. D'aquesta manera van dur a terme el que ells anomenen un document històric alternatiu, tenint en compte que els realitzadors consideren que la temàtica de *Sacrificio: Who betrayed Che Guevara?* no és tant el Che com una crítica als mètodes de la historiografia. Gandini i Saleh van remarcar l'aïllament i la incomprensió social que ha sofert Ciro Bustos durant els darrers trenta anys; per aquest motiu, ells van voler formular les preguntes que ningú no havia gosat fer en aquest temps. Les seves entrevistes amb Bustos s'allarguen trenta hores. I el seu contacte amb Régis Debray consisteix en una única conversa de pocs minuts que no aconsegueix desvelar per què el francès no vol parlar dels fets que van ocórrer a Bolívia ni de Ciro Bustos. Per a Gandini, el fet que no respongui cap de les seves preguntes és clau per al documental. Al debat de la sessió es va destacar que els dos realitzadors es comprometen, ja que la seva peça suggereix que Debray és el veritable traïdor i culpable de la mort del Che. Saleh va destacar que tothom necessita tenir un culpable i que probablement el mateix els havia succeït a ells, tot i que pretenien abordar el tema de manera neutra.

Pel que fa al contingut d'*Assassination in the colonial style*, Thomas Giefer, el realitzador, va explicar que actualment el Parlament belga està revisant tots els fets al voltant de l'assassinat de Patrice Lumumba i que cal veure si acceptarà oficialment la intervenció del Govern en l'afer. Tot i que aparentment el documental segueix una factura clàssica, es va destacar que era molt innovadora la relació amb els entrevistats perquè Giefer aconsegueix que s'expressin amb un cinisme, una fredor i una brutalitat esfereïdors. Que la filmació fos duta a terme per un equip familiar (la dona de Giefer era l'operadora de càmera i el seu fill feia el so), segons el realitzador, va marcar un to de confiança amb els testimonis. Una xerrada prèvia al moment de filmar i el fet d'encetar la conversa recordant el temps del seu ascendent durant el colonialisme, va generar una intimitat que va donar resultats com les confessions esqueixades dels assassins. Giefer remarca que "volia" explicar aquesta història, no jutjar-ne els culpables. Que els fets siguin narrats pels propis assassins li atorga una força que impel·lí Giefer a descartar una gran quantitat de material redundat procedent de persones clau en el procés. Només contrasta la versió dels assassins amb la dels fills de Lumumba. Thomas Giefer remarca que *Assassination in the colonial style* ha estat possible perquè es tractava d'un encàrrec de la wDR, el primer canal de la televisió alemanya. Per al realitzador, l'objectiu del film és mostrar com es repeteix la història: considera que els EUA sempre han estat presents en els conflictes bèl·lics que els han interessat amb una actitud excloent envers altres opinions. Giefer destaca que ell volia reconstruir amb aquest documental el model polític que es va aplicar al Congo belga i que s'ha repetit a Xile, Cuba, Vietnam i ara a Afganistan. Lumumba i Guevara són les figures concretes a partir de les quals els realitzadors de *Sacrificio* i d'*Assassination in the colonial style* rellegeixen la història dels anys 50 i 60 com a referent causal immediat dels nostres dies.

El risc de mostrar

"El que és realment perillós no és arriscar la vida per mostrar les coses, sinó no mostrar-les". Amb aquestes paraules de Miquel Gil, fotoperiodista català i un dels millors càmeres del món, que va morir en un parany a Sierra Leone

el maig del 2000, iniciaven Lurdes Cortès i Miquel Garcia, moderadors, la segona sessió del MINIPUT 2001, Àfrica Indaba.

Com a prèvia a aquesta sessió, es va projectar España, frontera sur, del fotoperiodista Javier Bauluz (Premi Pulitzer 1995), que dedica aquesta primera peça en vídeo, finalista al Rory Peck Award (6), a Gil, guanyador d'aquest premi el 1988. Aquest documental emès per Telecinco dins dels seus espais informatius, fa un seguiment dels emigrants subsaharians i magrebins quan arriben a les costes de Tarifa. Després d'una pacient espera de quaranta dies, Bauluz, que ha estat en conflictes bèl·lics de Sud-amèrica, Àfrica i Orient Mitjà entre d'altres, va aconseguir el material que volia mostrar. Amb una càmera digital petita es va poder introduir amb facilitat en la intimitat dels personatges. La lleugeresa i la qualitat de l'equip (620 línies), possible gràcies a les noves tecnologies digitals, obren un nou camí, segons Bauluz. De tota manera, el fotoperiodista no va renunciar a la seva càmera de fotos habitual ja que, com va apuntar Joan Úbeda, la televisió no capta amb la mateixa intensitat que una fotografia una determinada situació perquè no aconsegueix condensar el moment en una imatge única. Bauluz, tot i que inclou algunes de les seves fotos en el documental (7), va optar pel vídeo perquè creia que les imatges fixes, sense les veus dels personatges, no podien transmetre el que passava a Tarifa i perquè l'impacte televisiu sempre és més gran que el de la premsa escrita.

El fotoperiodista Gervasio Sánchez va tornar, després de passar sis setmanes a l'Afganistan, per presentar –el mateix dia que era assassinat Julio Fuentes, corresponsal d'El Mundo a Afganistan– el llibre escrit amb Manuel Leguineche, Los ojos de la guerra, centrat en les figures dels periodistes Miquel Gil i Kurt Schork, assassinats a Sierra Leone mentre exercien la seva feina. Sánchez, convidat en aquesta sessió del MINIPUT, va destacar que si España, frontera sur s'havia dut a terme era únicament per la perseverància del seu realitzador, atès que aquest tipus de projectes no interessen en principi a cap televisió ni productora. És a posteriori, un cop han estat filmats i muntats quan, si hi ha sort, són emesos per alguna cadena de televisió i reconeguts amb alguns premis. Bauluz va afirmar que els mitjans de comunicació a l'Estat espanyol estan en estat "catatònic", ja que cada vegada són més comercials. Ell defensa que va filmar aquesta història perquè creu que

actualment s'ha de parlar de la immigració i de la globalització, i de les seves conseqüències. Creu que un periodista ha de ser curiós, fer una funció social i aconseguir "fer interessant el que és important".

La sessió Àfrica Indaba va iniciar-se amb la projecció de Cry Freetown. Aquesta producció i Yizo, Yizo 2 mostren l'Àfrica des del punt de vista dels africans. Ambdós programes aporten imatges d'una gran cruïra: el primer, com a documental, se centra en la violència ferotge i irracional del conflicte bèl·lic de Sierra Leone i el segon, com a sèrie de ficció, palesa l'agressivitat quotidiana a les presons i a les escoles d'Àfrica del Sud.

En aquesta sessió es va abordar la violència i el tractament de les víctimes a la televisió, temes de gran vigència a causa dels atemptats de l'11 de setembre d'enguany. Les víctimes d'aquests atemptats no van ser mai mostrades per televisió, encara que la cobertura informativa era total. Sierra Leone, en canvi, ni mostrant les víctimes no interessava. Del gener al març de 1999, mentre milers de persones morien en aquest conflicte, tots els mitjans de comunicació del món miraven cap al procés del Senat sobre l'afer Clinton-Lewinsky i cap a la guerra de Kosovo. Sorious Samura, realitzador de Cry Freetown, filmava el que passava al seu país amb l'esperança d'emetre-ho algun dia per televisió. Samura va reivindicar que els africans que treballen com a periodistes en conflictes bèl·lics de l'Àfrica estan acostumats que la seva feina es consideri "una guerra més" i, també, un conflicte "entre les últimes persones d'aquest planeta".

Samura va voltar durant dos anys despatxos de televisions de tot el món fins a aconseguir emetre Cry Freetown, ja que arreu es considerava el seu material esplèndid, però massa explícit. Finalment, Channel 4 i la CNN van emetre el seu documental. Joan Manuel Tresserras, conseller del CAC, en una intervenció posterior, va comentar la complicació de donar llum verda a l'emissió d'aquest tipus de peces, només possible si es contextualitzen degudament i s'adverteix de la cruïra de les seves imatges. Gervasio Sánchez va destacar que no hi ha cap diferència entre les imatges crues d'aquest documental de Sierra Leone i les imatges d'Afganistan que actualment es passen pels teletotals. Tanmateix, a les guerres del continent africà generalment es permet la filmació d'escenes més explícites perquè la població africana, més endarrerida a nivell comunicacional, no és conscient de l'impacte ni de la reper-

cussió d'aquelles imatges. Sánchez també va denunciar que a la cruesa de la guerres i a la passivitat de l'opinió pública, s'hi havia d'afegir l'immobilisme i l'incompliment de la professió dels mitjans de comunicació que sovint eludeixen de l'agenda periodística informacions sobre guerres per parlar de fets absolutament banals i intrascendents (8). Samura va apuntar que, des de l'emissió de Cry Freetown per la CNN, la facilitat amb què abans es podia filmar els conflictes de l'Àfrica ha disminuït. Considera que a l'Àfrica tenen periodistes autòctons que poden explicar el que hi passa, i que Occident té infraestructura per produir aquestes històries. Només cal que es creï un nexa d'unió entre els dos mons per poder treure a la llum aquests fets i evitar així que la història d'Àfrica sigui narrada per tothom menys pels africans. En aquest sentit, va denunciar que en anteriors ocasions, abans de ser un realitzador premiat, havia tingut molts problemes per desplaçar-se a Occident i mostrar les seves imatges, a causa de la ignorància i del poc interès de molts països occidentals. Sánchez va tancar el debat amb la confirmació que la guerra d'Afganistan forma part de la tragèdia mediàtica, ja que durant 10 anys els mitjans de comunicació han oblidat un país que ha estat 23 anys immersit en un conflicte bèl·lic, i ara, de sobte, l'han convertit en el centre del planeta.

La condició de sèrie educativa de Yizo, Yizo 2 va ocupar en gran mesura el debat sobre aquest programa, ja que les imatges explícites i violentes que mostren sexe, violacions, armes o drogues a la presó, a l'escola o a casa semblen el menys adequat per educar una població de raça negra adolescent, tenint en compte que és una ficció que s'adreça als 11 milions d'estudiants de Sud-àfrica. Teboho Mahlatsi, el seu realitzador i guionista, va explicar que es tracta d'una sèrie produïda pel canal educatiu de la SABC (9) i que s'ha dut a terme perquè les famílies prenguin consciència de la violència que les envolta i s'enceti un diàleg entre pares i fills. És un projecte encarregat des del Ministeri d'Educació per afrontar la crisi escolar de la població negra de Sud-àfrica. S'hi retraten els joves sud-africans de l'època postapartheid. I és el primer cop que això es vehicula a partir de temes quotidians. L'equip de guionistes va fer una recerca exhaustiva per documentar-se i generar les trames de la seva història, totes fictícies. Es dona suport a allò que es vol transmetre amb una revista educativa, que dona respostes i aprofundeix en temes que la sèrie només

planteja, i amb merchandising molt divers. La primera temporada va obtenir un alt nivell d'audiència, amb moltes crítiques per part dels adults. Per primera vegada es tractava la població negra sense frivolitat i des del punt de vista d'un autor negre. Es van generar, però, alguns canvis a la segona temporada, perquè els pares de la sèrie tinguessin més protagonisme i així augmentar l'audiència adulta.

La intimitat de la tecnologia lleugera

La sessió de dimecres, A càmera oberta, va mantenir la línia iniciada en edicions anteriors, de programar peces locals no projectades a l'INPUT, però que reunissin les característiques pròpies d'aquests programes i tinguessin interès per ser discutides.

L'intent de crear un dispositiu per arribar a altres formes d'intimitat o a altres formes d'expressar la realitat és, segons Jordi Balló i Cristina Hernández, moderadors de la sessió, el tema central i el vincle d'unió dels tres programes que es van projectar a la sessió de dimecres 14: Mi cámara y yo: NY despierta, Fugint del futur i Such is my karma cerquen la manera d'expressar un fet a través d'equips lleugers. A partir de la innovació tecnològica volen apropiarse a la realitat de manera diferent. Són programes que neixen del suport que ofereix la pròpia cadena de televisió des d'on es generen, tot i que tinguin aspecte de produccions independents.

Rafa Jaén, subdirector d'informatius de Telemadrid, i Carolina Cubillo, directora de Mi cámara y yo, van explicar la lluita per iniciar aquest projecte des de la pròpia televisió, en contra de la rigidesa de la gestió i del funcionament intern de la cadena autonòmica, per evitar, així, que s'encarregués a una productora externa. Alguns professionals de TVE van corroborar la dificultat que suposava introduir nous formats en el funcionament d'una televisió pública i van destacar la importància i la significació d'haver-ho aconseguit. Mi cámara y yo neix de la voluntat de cercar noves formes d'expressió periodística des de la redacció d'informatius de Telemadrid; de l'interès per abordar temes de manera més fresca; i de la recerca per trencar la distància que es genera entre el periodista i l'espectador, de manera que s'aconsegueixi traslladar el que succeeix al carrer més enllà de la pantalla.

Els rols inintercanviables dels professionals de la televisió pública no permeten que sigui el periodista qui dugui la càmera, per això han optat per dramatitzar algunes situacions. *NY despierta* narra el viatge de 24 hores d'un periodista de Telemadrid a *NY* tres dies després dels atemptats de l'11 de setembre. Es tracta d'un episodi excepcional ja que no és habitual que la sèrie tracti temàtiques que no estiguin relacionades amb la Comunitat de Madrid. *Mi cámara y yo* s'emet els divendres en prime-time. La seva elaboració es duu a terme en una única setmana durant la qual es filma, s'edita i s'emet; mai no s'inclou cap veu en off externa a la banda sonora de la filmació que, en algunes ocasions, inclou comentaris fets in situ pel periodista autor de la peça. Jaén i Cubillo consideren que aquest nou format no substitueix els documentals clàssics filmats amb equips més pesats, sinó que crea un nou espai televisiu.

Francesc Pou, realitzador, i Carles Porta, periodista, van formalitzar una proposta arriscada amb la peça *Fugint del futur*. *TV3* va deixar dues petites càmeres de vídeo a dues adolescents amb problemes diversos perquè filmessin la seva realitat quotidiana. Unes brevíssimes indicacions tècniques ("utilitzeu poc el zoom") i de contingut ("no graveu res que sigui delictiu", "no expliqueu només que la vida és una merda; parleu de la feina, del sexe, dels amics") són les úniques instruccions que van rebre les noies, que participaven en un projecte educatiu. L'equip del 30 minuts volia retratar un grup d'adolescents conflictius que es passen el dia al carrer, però les dues protagonistes, Naïs i Yasmine, van focalitzar la història en elles dues, característica que atorga una gran intensitat al documental.

Pou va admetre que havien patit d'excés de responsabilitat a l'obtenir un material tan sincer i personal. Tothom a la sala va coincidir en l'estratificació d'autories que es desprèn del documental, atès que les noies duen la càmera, que els periodistes produeixen la peça, i que les educadores supervisen el material i donen el vistiplau definitiu. Abans de començar el projecte s'havia pactat que per ser emès calia que les tres parts implicades acceptessin el resultat final ja que els periodistes accedien a les nenes a través de les educadores. Pou afirma que van perdre el 40% de l'autoria de la filmació, però no la del muntatge ni la de la idea. Tot i així, valora positivament el treball ja que s'aconsegueix el que sovint es busca en aquest tipus de reportatges i és que no s'evidenciï la

presència del periodista. Les entrevistes amb les educadores s'inclouen per mantenir el to habitual del 30 minuts, per facilitar la narrativitat del fil argumental i per emfasitzar algunes idees.

Fugint del futur és una peça excepcional que planteja el dilema del punt de vista d'un documental on la subjectivitat de les imatges pot més que l'estructura rígida institucional.

El mateix succeeix amb el documental polonès *Such is my karma*, retrat de nens i adolescents d'un barri marginal de Varsòvia realitzat també a partir d'imatges filmades per ells mateixos. Durant el debat, es va remarcar que aquest format generat per punts de vista tan diversos (des dels propis personatges que es filmen al realitzador que edita les imatges) demana d'entrada unes regles del joc molt clares. Que les televisions públiques assumeixin aquest gènere d'autor, creat pels productors independents, i el converteixin en un format habitual evidencia un canvi radical d'actitud. Rafa Jaén va observar, però, que al cedir la càmera al ciutadà cal redefinir el paper del periodista.

El fora de camp de la informació

Marisol Soto i Mercè Camins, moderadores, definien La construcció de la realitat com una sessió per parlar de la "cara oculta del material dels telenotícies".

A high level delegation, un dels programes estrella d'INPUT 2001, presenta el seguiment d'una delegació de polítics belgues en viatge oficial a Corea del Nord. Es tracta d'un retrat de la dictadura nord-coreana que s'acaba constituint com a decorat del retrat de la pròpia delegació. És una mirada crítica i irònica feta des de la històrica sèrie de televisió belga *Striptease*.

Phillipe Dutilleul, realitzador de la peça, va estar un any i mig negociant amb els diversos partits polítics belgues perquè designessin els candidats d'aquesta delegació, a més d'haver de pactar amb els representants de Corea del Nord perquè autoritzessin la filmació del viatge. L'objectiu del programa era mostrar en la seva totalitat la realitat quotidiana de la delegació belga a Corea fent un seguiment constant amb la càmera. La reacció a l'emissió de *A high level delegation* va ser molt crítica per part de la majoria dels polítics belgues i de Corea. El públic va condemnar l'actitud prepotent dels seus polítics.

Durant el debat es va destacar que l'emissió d'aquest tipus d'imatges disminueix la credibilitat dels telenotícies ja que palesa que darrere d'una notícia d'un minut i mig molts aspectes informatius queden velats. Dutilleul va afegir que la televisió està molt banalitzada i que actualment ens trobem a l'era de la comunicació però no de la informació i que és important que aquest tipus de programes de qualitat rebi el suport d'una televisió pública.

La projecció de *Waiting for Godot at the Gaulle* va crear polèmica ja que el realitzador defensava que havia dut a terme aquest documental per ajudar Alfred, el protagonista de la història, a sortir, després d'11 anys d'espera, de l'aeroport Charles de Gaulle. La negativa d'Alfred a acceptar aquesta ajuda sembla que va provocar que el tema inicial del documental d'Alexis Kouros s'esvais i ell optés per filmar l'actitud dels altres mitjans de comunicació cap a un desconegut que es convertia en una figura mediàtica a causa d'un problema burocràtic. D'aquesta manera realitza una reflexió sobre la professió de periodista. La majoria de públic assistent al MINIPUT va considerar que ajudar i filmar alhora és deshonest ja que són dos objectius incompatibles. No és habitual que la televisió mostri una realitat més directa que la que es presenta als informatius.

Aquest MINIPUT 2001 de Barcelona ha estat marcat per moltes intervencions de caràcter ètic, però ha mostrat que hi ha alternatives vers una televisió que no és ni moralista ni superficial. S'ha pogut constatar com s'estan generant noves realitats televisives, ja sigui per l'ús de tecnologies digitals o pel nou enfocament de continguts. A més, totes les peces programades enguany són obres destacades per la seva qualitat –moltes han rebut premis i s'han emès en cadenes de tot el món– i que han obtingut grans èxits d'audiència. Com va dir Philippe Dutilleul a l'últim debat, "si s'ofereix un producte de qualitat que sorprèn, el públic el tria"

Notes:

- 1 Vegeu la web oficial d'INPUT: www.input-tv.org
- 2 Es tracta de treballs televisius que presenten formes o continguts innovadors, provocadors o experimentals, poc habituals en la programació de les televisions i sovint polèmics. En efecte, són peces que accepten reptes tecnològics i generen propostes noves en el camp dels gèneres, de les formes o dels continguts als quals l'espectador no està acostumat.
- 3 Vegeu la web de Newsworld: www.newsworld.co.uk
- 4 L'objectiu del MINIPUT és oferir un espai per contrastar opinions entre persones vinculades a la televisió per parlar de les perspectives de futur de les televisions públiques al món i analitzar l'estat actual del sector a l'Estat espanyol, especialment a Catalunya i a Barcelona.
- 5 Aquest país practica una política exterior oberta que afavoreix la immigració en els suburbis de les seves ciutats; es tracta d'immigrants provinents en la seva majoria de revolucions sud-americanes.
- 6 Premi concedit per l'Associació de càmeres free-lance al millor treball anual.
- 7 El mateix dia d'aquesta sessió del MINIPUT es va fer públic que la Fundació Comte de Barcelona havia concedit el premi Godó de Fotoperiodisme a Javier Bauluz pel reportatge fotogràfic sobre immigrants dut a terme a Tarifa.
- 8 Com a exemple, va citar diversos diaris internacionals com el britànic *The Independent*, els americans *The NY Times* i *Time*, i l'italià *Il Corriere de la Sera*, a més d'agències de notícies com *Associated Press*, que marxaven de Sierra Leone perquè des dels seus països d'origen es deia que allò no interessava.
- 9 *South African Broadcasting Corporation*.